

Arrest

nr. 42 229 van 23 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. VERBEKE loco advocaat K. VERRIJCKEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Teheran. Tijdens uw laatste jaar op de schoolbanken werd u op vrijwillige basis gerekruteerd door de Basij (Niruyeh Moghavemat Basij, Mobilisatie van de onderdrukten) van de Sepah (Vezarat-e Sepah Pasdaran-e Enqelab-e Islamic, het Iraanse Revolutionaire Gardekorp) om mee te vechten in de oorlog tegen Irak. U raakte ernstig gewond door een granaatslag en sindsdien bent u een oorlogsinvalid. Tijdens uw schooljaren en bij bijeenkomsten van de oorlogsinvaliden leerde u A. P. (...) kennen. Na uw studies als burgerlijk ingenieur kon u als oorlogsinvalid terecht bij de Sepah, waar u twee jaar werkte. Vervolgens werkte u zowel als zelfstandige als in loondienst voor verschillende bouwprojecten die de Sepah uitvoerde. Door uw expertise in het beheer van overheidsopdrachten voor de Sepah werd u einde 1385 (Iraanse kalender, begin 2007 in de gregoriaanse kalender) door uw vriend A. P. (...) aangezocht om

als extern expert te zetelen in zijn onderzoekscommissie. Deze commissie, die er gekomen is op initiatief van de Majlis (het Iraanse parlement) onderzocht verschillende overheidsopdrachten, zowel economisch als militair, die het onderwerp waren van een gerechtelijk onderzoek, maar die door Justitie waren geseponeerd. Uw lidmaatschap was publiekelijk, maar de onderzoeken die u voerde gebeurden in het geheim. Tijdens uw werkzaamheden voor de commissie werkte u verder als Consulting Engineer, ook in overheidsopdracht. Zo was uw laatste opdracht het superviseren van de bouw van een nieuw commandocentrum voor de Sepah in Teheran. Het onderzoek werd einde 1386 (begin 2008) afgerond en aan het parlement overgemaakt. A. P. (...) en zijn team, waaronder u, hebben vervolgens de bevindingen van het rapport uiteengezet aan drie universiteiten: aan het einde van de twaalfde maand (maart 2008) op de religieuze universiteit van Qom, op 14/2/1387 (drie mei 2008) in de Bouali universiteit van Hamedan en op 7/3/1387 (27 mei 2008) aan de rechtenuniversiteit van Shiraz. U vertrok op 13/3/1387 (2 juni 2008) naar Mekka en daar kreeg u van uw zussen te horen dat P. (...) gearresteerd was. Bij uw terugkomst op 28/3/1387 (op 17 juni 2008) werd u meteen gearresteerd door de agenten van de Ettela'at (Ministerie van Inlichtingen) van de luchthaven. U werd drie weken vastgehouden op de luchthaven en vervolgens voor één week opgesloten in de Shahid Sahvand gevangenis van Bandar-e Abbas. U werd als enige van de gearresteerden op borg vrijgelaten, naar eigen zeggen opdat men uw doen en laten zou kunnen observeren. U moest zich om de twee dagen melden bij het lokale politiekantoor. U bleef nog een maand thuis en bent vervolgens via de grensovergang Maku-Doghubayazit het land ontvlucht, samen met uw twee zonen. Een smokkelaar bracht u tot in Istanbul, alwaar u onder een valse Spaanse identiteit het vliegtuig nam naar Brussel. De dag na uw aankomst, op 13 oktober 2008, diende u in België een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: de kopie van de eerste twee pagina's van uw geboortboekje (shenesnameh), de kopie van uw nationale kaart (kart-e melli), uw afzwaaikaart van het leger, de geboortboekjes van uw beide zonen, uw lidkaart van de Bond voor Oorlogsinvaliden, een lidkaart van de Iraanse Bouwfederatie, het diploma en de resultaten van de universiteit, de inschrijvingen in een school, de schoolkaarten en de schoolresultaten van uw kinderen, internetfoto's waarop u en P. (...) zouden te zien zijn tijdens jullie legerdienst, twee pagina's van twee nieuwssites en de adressen van zes Iraanse nieuwssites en het verslag van een radiografie die werd uitgevoerd in Antwerpen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Er kan met name geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde betrokkenheid bij de onderzoeksactiviteiten van A. P. (...). Zo legde u van uw activiteiten in deze onderzoekscommissie geen enkel begin van bewijs neer. U beloofde een poging te zullen doen deze bewijsstukken te verzamelen en door te sturen (CGVS p.29), maar ondanks het feit dat u er wel in geslaagd bent in de periode van ongeveer één maand na het gehoor tweemaal originele documenten in verband met uw studies, uw werk, uw legerdienst en de identiteit van uw kinderen op het Commissariaat-generaal neer te leggen, hebt u geen enkel document i.v.m. uw beweerde deelname aan deze commissie neergelegd. U legde wel een stukje papier neer met de namen van een aantal nieuws- en infosites, maar geen enkel concreet artikel dat uw betrokkenheid bij deze onderzoekscommissie kan staven, laat staan uw arrestatie als gevolg daarvan. U had tijdens het gehoor al aangegeven geen dergelijk artikel te zullen kunnen voorleggen omdat men alleen de naam van de voorzitter van deze commissie zou vernoemen (CGVS p.38), maar dit kan niet als afdoende verklaring worden aanvaard. Indien u werkelijk betrokken was bij zijn activiteiten, zou u dit met één of ander document moeten kunnen staven. Eveneens zijn uw verklaringen omtrent deze onderzoekscommissie zeer verwarrend: aanvankelijk spreekt u van een onderzoekscommissie die het parlement in 1383 (2004/2005) heeft opgericht ter controle van het juridische apparaat onder leiding van A. P. (...) (CGVS p.21). Wanneer u gevraagd werd naar de leden van deze commissie schetst u een zeer verwarrende situatie van plots twee onderzoekscommissies, weliswaar onder dezelfde naam, de ene onder leiding van H. K. (...), exclusief bevolkt door parlementsleden, die haar werk uitbesteedde aan de andere commissie onder leiding van P. (...) (CGVS p.28), maar beiden waren bevolkt door zowel juridische specialisten als parlementsleden die werden uitbesteed aan elkaar (CGVS p.25-27). Nog een andere voorzitter heette M. G. (...) (CGVS p.27). Wie nu juist parlementslid was en wie specialist kon u niet duidelijk maken (CGVS p.25). Wie in welke commissie zetelde en wie verslag uitbracht bij wie was al evenmin helder (CGVS p.26-27). Ook uw rol was niet duidelijk: zo verklaarde u enerzijds dat u een vaste maandelijkse vergoeding kreeg voor uw werk bij deze commissie (CGVS p.21) en dat iedereen op de hoogte was van uw lidmaatschap van deze commissie (CGVS p.22), maar anderzijds verklaarde u dat u geen volwaardig lid van de commissie was, enkel een externe expert (CGVS p.18). De andere

leden waren ofwel parlementsleden ofwel juridische experts. Nochtans werd u steeds meegevraagd om de resultaten van de commissie voor te dragen, zowel zeven à acht maal voor de Majlis, het Iraanse parlement (CGVS p.27) als drie maal voor de verschillende universiteiten (CGVS p.30). Aanvankelijk verklaarde u in deze functie te zijn verkozen door het parlement (CGVS p.10), later verklaarde u dat P. (...) u telefonisch had gevraagd deel te nemen aan de werkzaamheden van deze commissie (CGVS p.19). Tevens verklaarde u tijdens de commissieactiviteiten verder te werken bij openbare aanbestedingen, zoals bijvoorbeeld de bouw van het nieuwe commandocentrum van de Sepah in Teheran (CGVS p.21-22). Daardoor was u tegelijkertijd controleur en gecontroleerde. Zo verklaarde u zelfs advies te geven bij de commissie inzake een project dat u zelf als aannemer had uitgevoerd, met name het leggen van de funderingen van de Shian kazerne. Hiermee geconfronteerd, trok u deze laatste verklaring terug in (CGVS p.23).

Daarenboven zijn de beschuldigingen die aan uw adres zouden zijn geuit als gevolg van uw activiteiten voor deze commissie, met name dat door uw rol als sympathisant voor de Tweede Khordad groep (de reformisten) geheime documenten via deze groepering zouden zijn gelekt (CGVS p.10-11), niet in overeenstemming te brengen met het feit dat de hoofdbeklaagde in dit dossier, A. P. (...), volgens uw verklaringen (CGVS p.19) en volgens de info waarover het Commissariaat-generaal beschikt, lid was van de politieke tegenhanger van de Tweede Khordad groep, meer bepaald de conservatieve groep rond president Ahmadinejad.

Van de vervolging die u vreest – u zou een zware gevangenisstraf riskeren en vreest te zullen worden vermoord opdat de zaken zich niet meer zouden herhalen (CGVS p.18) – legde u eveneens geen enkel begin van bewijs neer. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen details kon verstrekken van uw exacte juridische situatie. U verklaarde uit de media te hebben vernomen dat u in beschuldiging zou zijn gesteld, maar uw verklaringen omtrent deze inbeschuldigingstelling zijn niet eenduidig: zo verklaarde u respectievelijk te worden aangeklaagd voor het lekken van documenten via de Tweede Khordadgroep (CGVS p.11), van spionage (CGVS p.17 en 36), het openbaren van documenten in de universiteiten en het achterhouden van informatie (CGVS p.18), of het vrijgeven van militaire en economische informatie (CGVS p.36). Volgens de informatie ter beschikking van de Commissaris-generaal is P. (...) zelf echter beschuldigd van het verspreiden van leugens tegen de overheid en het veroorzaken van onrust bij de bevolking. U verklaarde geen beroep te hebben gedaan op een advocaat om informatie in verband met uw juridische situatie te verkrijgen, omdat deze advocaat enkel P. (...) zou kunnen verdedigen en omdat u geen sporen wou achterlaten van uw verblijf in het buitenland (CGVS p.36). Deze verklaring is echter volstrekt ontoereikend. Van een vluchteling kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij alles in het werk stelt om zichzelf, en het Commissariaat-generaal, op de hoogte te houden/brengen van zijn actuele situatie. Dit geldt des te meer omdat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het voor een advocaat in Iran mogelijk is om materiële bewijsstukken omtrent eventuele vervolging, vanaf de akte van inbeschuldigingstelling, te verkrijgen. Aanvankelijk verklaarde u zelfs geen advocaat te hebben (CGVS p.32), een verklaring die u later aanpaste door te stellen dat jullie een advocaat hadden voor de hele groep, H. M. (...) (CGVS p.33). Ook van de invrijheidstelling op borg legde u geen enkel bewijs neer – met name de eigendomsakte met de stempel die aangeeft dat deze als borg dient – hoewel volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarmee u instemde, u daartoe in staat zou moeten zijn (CGVS p.35). Over het lot van uw medestanders, voornamelijk dat van P. (...) zelf, kon u eveneens geen details verschaffen (CGVS p.34). Nochtans kan van een kandidaat vluchteling verwacht worden dat hij meer details kan verschaffen over zijn lot en dat van zijn medestanders/medevervolgden. Bijgevolg kan aan uw activiteiten voor de onderzoekscommissie, noch aan de vervolging die daaruit zou zijn voortgevloeid enig geloof gehecht worden. Al de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is toegevoegd aan het administratief dossier.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas neerlegde zijn niet van die aard dat zij bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen. De kopies van uw nationale kaart en de eerste twee pagina's van uw geboorteboekje staven hoogstens uw identiteit, maar die wordt in bovenstaande beslissing niet in twijfel getrokken. Daarenboven kan opgemerkt worden dat u de originelen van deze documenten niet heeft neergelegd. Uw afzwaaikaart en uw lidkaart van de Bond voor Oorlogsinvaliden en het verslag van de radiografie i.v.m. de aanwezigheid van restanten van munitie in uw lichaam, bevestigen uw deelname aan de Iran-Irakoorlog en uw activiteiten bij het leger, maar ook daar wordt niet aan getwijfeld. Uw diploma, de resultaten aan de universiteit en uw lidkaart van de Iraanse bouwfederatie staven uw opleidingsniveau en arbeidsactiviteiten als ingenieur, maar ook die staan niet ter discussie. De identiteit van uw zonen gestaafd met hun geboorteboekjes en hun inschrijving op school, hun schoolkaart en hun schoolresultaten worden al evenmin in twijfel getrokken. De foto's die u afprintte van het internet kunnen hoogstens staven dat u en P. (...) een gezamenlijke legerdienst hebben afgelegd, maar die staven niet uw verdere samenwerking met P. (...) in

zijn onderzoekscommissie. De lijst van nieuwssites en de print-outs van twee nieuwssites bewijzen dit evenmin, aangezien er geen link is tussen de inhoud van deze sites en uw persoonlijke situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de "*schending van het wettigheidsbeginsel: schending van de artikelen 48/3, 48/4 en artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet*". Tevens roept verzoeker de schending in van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2.1. De Raad merkt in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, eerste lid van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoeker *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoeker niet van toepassing daar verzoeker geen onderdaan betreft van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden.

In de mate dat verzoeker bedoelt dat een schending voorligt van artikel 57/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat aan de verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissingen met redenen te omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak wijst de Raad erop dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De Raad merkt tevens op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 eveneens enkel een regeling van de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoeker *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.3.1. Verzoeker betoogt dat hij het bewijs voorlegt van zijn activiteiten in de onderzoekscommissie van P., zoals blijkt uit het door hem aan het verzoekschrift toegevoegde stuk. Verzoeker voegt hieraan toe dat het niet mogelijk is gebleken het origineel van dit document eerder te bekomen gelet op de moeilijkheden in zijn thuisland.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat het door verzoeker aan het verzoekschrift toegevoegde document geenszins het door hem voorgehouden origineel document betreft. De Raad wijst verzoeker er dan ook op dat aan het desbetreffende document geen bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat het een fotokopie betreft, welke aldus gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kan worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Daarenboven merkt de Raad nog op dat dit stuk niet opgesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een vooreensluitend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling dit document niet in overweging.

2.2.4.1. Verzoeker meent dat de Commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat zijn verklaringen omtrent de onderzoekscommissie tegenstrijdig of verwarrend zijn. Verzoeker stelt dat hij aan de interviewer duidelijk uitgelegd heeft dat de commissie bestaat uit enerzijds leden van het parlement, anderzijds externe experts, onder leiding van A. P., die omwille van hun deskundigheid worden aangezocht. De rol van verzoeker was om bepaalde bouwkundige dossiers te controleren, gelet op zijn expertise op dit vlak. Van dit onderzoek dienden de experts een verslag over te maken aan de leden van de commissie, die nadien de resultaten aan het parlement bekend maakten. Verzoeker meent dan ook dat zijn verklaringen op dit punt allerm minst onduidelijk waren, doch enkel en alleen verwarrend in de mate dat verzoeker niet mocht uitspreken.

Verzoeker betoogt verder dat de Commissaris-generaal ten onrechte oordeelde dat hij niet helder kon weergeven wie van de commissieleden parlamentslid en wie expert was. Verzoeker verduidelijkt dat hij door P. – die hij nog kende van op de schoolbanken en van de bijeenkomsten van de oorlogsvaliden – telefonisch werd verzocht deel te nemen. Vervolgens heeft P. verzoeker voorgedragen aan de parlamentsleden, zetelend in de commissie.

2.2.4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker kritiek uit over het verloop van het gehoor afgenomen bij de Commissaris-generaal. Verzoeker betoogt dat zijn verklaringen enkel en alleen verwarrend zijn in de mate dat hij niet mocht uitspreken. De Raad stelt vast dat verzoeker deze opmerking ook maakte op het einde van zijn gehoor, doch dat de interviewer verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat zijn antwoord soms werd afgestopt omdat hij de indruk had dat het antwoord in de verkeerde richting ging of dat verzoeker hem niet goed begrepen had (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 6/04/2009, p. 37). Daarenboven laat verzoeker na in zijn verzoekschrift aan te duiden wat hij dan wel niet zou hebben kunnen zeggen tijdens zijn gehoor bij de Commissaris-generaal. Verzoeker beperkt zich aldus *in casu* tot loutere beweringen die hij niet uitwerkt aan de hand van concrete gegevens.

Verder merkt de Raad op dat van verzoeker verwacht mag worden dat hij eenduidige, coherente en accurate verklaringen kan afleggen over de organisatie van de commissie waarvan hij voorhoudt deel uit te maken, over de andere leden die hierin zouden zetelen en op zijn minst over zijn eigen positie binnen deze commissie. Verzoeker blijft hier evenwel in gebreke daar hij geen poging onderneemt deze in de bestreden beslissing op omstandige wijze uitgewerkte en duidelijk aangegeven verwarrende verklaringen *in concreto* te verduidelijken, dan wel te verklaren. Verzoeker geeft immers enkel de grote lijnen van zijn relaas over de commissie weer zonder er verder dieper op in te gaan waar het evenwel aan verzoeker toekomt de motieven van de bestreden beslissing met concrete gegevens te weerleggen. Daarenboven merkt de Raad op dat waar verzoeker stelt dat hij door P. telefonisch werd aangezocht en P. hem aan de parlamentsleden, zetelend in de commissie, heeft voorgedragen, verzoeker met deze verklaring een nieuwe versie van de feiten geeft, welke derhalve geenszins zijn verwarrende uitspraken verduidelijkt, doch deze nieuwe versie juist verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De Raad is dan ook van mening dat de Commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers verklaarde betrokkenheid bij de onderzoeksactiviteiten van A. P.. Desbetreffende motivering blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.5. Verzoeker betoogt vervolgens dat hij in tussentijd nog op de hoogte is gebracht door familieleden dat er oproepingsbrieven van de rechtbank zijn gekomen, dewelke hij van zodra ze hem bereiken in de procedure zal bijbrengen. Deze oproepingsbrieven konden gelet op het feit dat ze slechts recent verstuurd werden niet eerder in de procedure worden voorgelegd.

Ondanks het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoeker tot op het ogenblik van de terechtzitting geen nieuwe documenten, meer bepaald de door hem genoemde oproepingsbrieven, heeft bijgebracht.

2.2.6.1. Betreffende de door verzoeker neergelegde foto's betoogt verzoeker dat hieruit blijkt dat zijn verhaal, met name dat hij nauw betrokken is geweest met P., met de waarheid overeenstemt. De foto's betreffen inderdaad de legerdienst die zij gezamenlijk hebben afgelegd, en hieruit blijkt inderdaad niet de samenwerking later in de commissie, doch bewijst hij hiermee wel naar best vermogen dat zijn verhaal met de waarheid overeenstemt, aldus verzoeker.

Waar de overige documenten volgens de Commissaris-generaal niet van aard zijn de vaststellingen te weerleggen, betoogt verzoeker dat nochtans de authenticiteit van deze documenten niet betwist wordt. Verzoeker meent dan ook het bewijs te hebben geleverd dat zijn identiteit, afkomst en vluchtrelaas met de waarheid overeenstemmen. Hij meent dat de Commissaris-generaal er zich nogal gemakkelijk vanaf maakt door te stellen dat deze zaken niet ter discussie staan en er gewoonweg aan voorbijgaat dat deze documenten het verhaal van verzoeker op heel wat punten staven.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoeker met betrekking tot de door hem bijgebrachte foto's louter zijn eerder afgelegde verklaringen herhaalt, hetgeen evenwel niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Daarenboven bevestigt verzoeker zelf in zijn verzoekschrift de motivering van de Commissaris-generaal dat hieruit geenszins de samenwerking later in de commissie blijkt.

Betreffende de overige door verzoeker bijgebrachte documenten, merkt de Raad op dat het gegeven dat de authenticiteit van de bedoelde stukken niet wordt betwist, geen afbreuk doet aan de door de Commissaris-generaal gedane vaststellingen dat deze documenten enkel verzoekers identiteit, zijn deelname aan de oorlog Iran-Irak en zijn activiteiten bij het leger, zijn opleidingsniveau en arbeidsactiviteiten als ingenieur, en de identiteit van zijn zonen bevestigen. De lijst van nieuwssites en de print-outs van twee nieuwssites bewijzen verzoekers activiteiten evenmin, aangezien er geen link is tussen de inhoud van deze sites en zijn persoonlijke situatie. Desbetreffende documenten ondersteunen aldus op generlei wijze de kern van verzoekers asielrelaas, met name zijn deelname aan de onderzoekscommissie van P., waardoor in alle redelijkheid geoordeeld kan worden dat deze geen invloed hebben op de beoordeling van verzoekers gegronde vrees voor vervolging dan wel zijn reëel risico op het lopen van ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Immers kan aan stavingstukken ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid iedere bewijswaarde worden onttrokken (RvS 4 maart 2008, nr. 180.410).

2.2.7.1. Wat betreft het feit dat verzoeker van de vervolging die hij vreest geen enkel begin van bewijs neerlegt, geeft verzoeker toe dat hij niet perfect op de hoogte is van zijn exacte juridische situatie, doch is hij de mening toegedaan dat dit hem niet ten kwade kan worden geduid. Hij vreest namelijk te worden vervolgd omwille van het feit dat hij ervan beschuldigd wordt geheime informatie te hebben verzameld en te doen lekken en van geheime documenten te openbaren. Het is voor hem dan ook werkelijk onmogelijk om meer concreet kennis te krijgen van zijn juridische situatie in zijn thuisland, aldus verzoeker.

2.2.7.2. De Raad wijst erop dat bovenstaande argumentatie een louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen betreft, hetgeen evenwel – zoals reeds gesteld – niet van aard is de desbetreffende motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt immers aan verzoeker toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete gegevens in een ander daglicht te stellen, alwaar hij in gebreke blijft.

Waar verzoeker stelt dat het voor hem onmogelijk is om meer concreet kennis te krijgen van zijn juridische situatie in Iran, merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nog contact heeft met zijn echtgenote en andere familieleden (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 6/04/2009, p. 4 en 6). Niettegenstaande dit contact kan verzoeker geen informatie verschaffen over zijn persoonlijke situatie dan wel deze van zijn medekompanen van de commissie. Van een asielzoeker kan evenwel redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, dan wel tracht informatie in te winnen over de personen waarmee hij in de commissie zetelde, daar deze informatie hem zou hebben toegelaten om zijn eigen situatie in te schatten.

De Raad is dan ook de mening toegedaan dat verzoekers houding van het zelfs niet pogen zich te informeren naar het verdere gevolg van de voorgehouden vervolging een grove nalatigheid inhoudt en een manifest gebrek aan interesse blootlegt, hetgeen niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.8.1. Verzoeker betoogt dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming gelet op het feit dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land een reëel risico loopt op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van zijn land kan stellen. Het is algemeen gekend dat de algemene situatie bedreigend is voor de bevolking van Iran, zo stelt hij. Ten slotte stelt hij nog dat de Commissaris-generaal geen enkele motivering geeft waarom hij geen enkel reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.8.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. De Raad wijst erop dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft

besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent echter niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verder stelt de Raad vast dat waar verzoeker betoogt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming verzoekers asielrelaas, zoals reeds werd vastgesteld, volstrekt ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene bedreigende situatie voor de bevolking van Iran, maar brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86- 87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoeker met de loutere verwijzing naar de algemene bedreigende situatie in Iran niet aantoont dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon kan worden aangenomen.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden weerhouden.

2.2.9. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn miskend, door aan de vermeende tegenstrijdigheden of onvolledigheid in het verhaal de waarde te geven die men eraan heeft gegeven, dient erop gewezen dat het redelijkheidsbeginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (stuk 13) en het gehoorverslag van verzoeker, en dat verzoeker tijdens het bijna vijf uur durende gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve evenmin geschonden.

2.2.10. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT